

Barcelona, juliol del 2004

Com és habitual en mi, arribo abans d'hora. Entro a l'hotel fugint de la xafogor barcelonina i m'adreço al bar del *hall*. L'ambient és relaxat. Dues o tres parelles parlen sobre un fons de fil musical. Escullo una taula prop de la vidriera, m'assec i agraeixo l'aire condicionat funcionant a tot drap. Se m'apropa un cambrer amb americana blanca i llacet negre. Em ve de gust una cervesa, però trobo que no fa per un lloc tan sofisticat i opto per una copa de cava. El cambrer assenteix amb el cap i se'n va. Trec l'esborrany del reportatge que haig de lliurar demà sobre el conflicte que ha esclatat a Mataró al voltant de la nova mesquita i començo a repassar el text, ple d'anotacions al marge. Però tinc el cap en un altre lloc i m'aturo al segon paràgraf. El reportatge haurà d'esperar. Miro el mòbil per enèsima vegada. Bústia buida. Torno a llegir el missatge que em cita al bar de l'Hotel Catalonia. Des que me'l va enviar, no puc deixar de pensar en ella. Respiro profundament. Hauria de calmar-me. El cambrer torna amb una safata amb una ampolla de cava i una copa. Fa saltar el tap i em serveix l'escumós lentament, amb el dit polze situat al cul còncav de l'ampolla, com exigeixen els cànons. Agraeixo el servei amb una ganyota i es retira. Contemplo absort com les bombolles ascendeixen i peten fins que paro atenció al fil musical. Comencen a sonar uns acords que em sobresalten i em transporten com un tifó a aquell estiu del 99.

Cabrils, juliol del 1999

1. Hola, t'agrada cantar?

Vaig aturar la moto abans de pujar la rampa d'accés a casa d'en Guim i l'Òscar per no pertorbar amb el soroll ranquejant del motor la quietud d'aquell matí calorós de juliol. Un cel blau sense cap núvol emmarcava la casa blanca als quatre vents dels meus amics. Em vaig treure el casc i, mirant-me al retrovisor, em vaig col·locar bé el floc de cabells que em penjaven damunt del front i vaig agafar aire. La xafogor encara feia més costeruda la rampa empedrada i, sobre les celles, em van brillar les primeres gotes de suor. Vaig pujar a poc a poc, com si portés plom a les soles. A cada passa l'evocava: el seu somriure distret, la veu monòtona, la mirada neta, els gestos repetitius... Quan vaig arribar al replà de la casa, vaig veure la porta del garatge entreoberta. Vaig entrar-hi. En un racó, recolzades a la paret, hi havia les bicicletes de muntanya dels dos germans: la primera, de color gris metal·litzat amb clapes turqueses, era la d'en Guim. Darrere, ben protegida, la bicicleta negra amb detalls taronges de l'Òscar. Totes dues estaven netes i brillants malgrat que les feien rodar quasi cada dia pels camins polsosos que recorren els turons que envolten el poble. Al final de cada excursió, la seva neteja curosa era una mena de ritual fraternal. Un, desengreixar la cadena. Dos, ruixar-les a pressió amb la mànega. Tres, lubricar els discos de frens. Quatre, entrar-les al garatge.

En Guim i jo érem de la mateixa edat. Tots dos teníem divuit anys acabats de fer. Era ros i duia els cabells molt curts, sobretot a l'estiu. Tenia la pell blanca, lleugerament groguenca, però no donava una imatge de poca salut; al contrari, era corpulent i tenia els braços musculats. Aquest era el resultat de passar-se un munt d'hores al gimnàs que havia muntat al soterrani de casa seva. Tanmateix, no era un d'aquells joves fatxendes, inflats de pectorals, que caminen amb els braços separats del cos com un pistoler; no, en Guim era reservat i no li agradava cridar l'atenció. Sempre tendia a afalagar els amics. Però no ho feia per adular, sinó com una forma d'encoratjar els altres. Suposo que li sortia de fer-ho amb l'Òscar. Fins i tot penso que s'exercitava al gimnàs per protegir millor el seu germà. L'Òscar era dos anys més gran que nosaltres, però anava a tot arreu amb en Guim perquè no tenia amics de la seva edat. «És molt especial», el justificaven els pares. Era d'aquell tipus de persones que se t'enganxa i comença a enllaçar una història rere una altra a partir de connexions absurdes. Si no li paraves els peus, t'adormia amb la seva veu monòtona i incessant. Li agradava parlar i sorprenia amb preguntes ingènues que no venien a to:

—Hola, t'agrada cantar? —recordo que em va dir just quan ens vam conèixer.

El primer que vaig pensar era que m'estava vacil·lant; però em mirava amb ulls lluminosos esperant la meva resposta. Després va argumentar que li havien regalat un *karaoke* i em volia convidar a cantar alguna cançó del rock espanyol de finals dels 90.

—A mi m'agrada Revólver —i va començar a entonar—: «Y no me arrepiento de cambiar la calma por tempestad...».

—Millor convida el Sergi. Canta en un grup —li vaig suggerir per esquivar aquella proposta tan poc engrescadora.

—Qui canta els seus mals espanta. No és així? —va dir buscant l'aprovació del seu germà amb la mirada.

Segurament no havien tocat les bicicletes d'ençà de l'excursió que vam fer al turó de Montcabrer dos dies abans.

Aquell matí els vaig passar a buscar per casa seva. Llavors, no vaig pujar la rampa per no malgastar energies; la pujada fins al cim de Montcabrer és exigent i volia estar en plenitud de forces per superar en Guim. No és que rivalitzéssim, però aleshores tenia la testosterona disparada i m'agradava mesurar el meu potencial amb qualsevol. I en Guim era un contrincant ideal. Vaig fer un xiulet potent per avisar de la meva arribada. Els dos germans van sortir del garatge muntats sobre les seves bicicletes i equipats amb casc, guants, ulleres, mallot i pantalons ciclistes. En Guim va descendir veloçment per la rampa i es va aturar davant meu fent derrapar la roda de darrera. En canvi, l'Òscar baixava amb precaució, emprant els frens.

—Sembleu Olano i Escartín amb tanta parafernàlia... —vaig afirmar, burleta—. Però el que compta és que les cames aguantin.

—Si tu ens guies no cal patir per res —va dir en Guim.

—Doncs, vinga, som-hi! —i vaig començar a pedalejar amb fúria, com si així pogués expulsar tota la ràbia que arrossegava per culpa de l'Agnès.

Els dos germans em seguien a roda amb posat de concentració. En pocs minuts vam arribar, suats com polls, davant del cademat de la pista que porta al cim de Montcabrer. Llavors, vaig accelerar el ritme de les meves pedalades com Marco Pantani atacant durant l'ascensió a l'Alpe d'Huez.

—Qui arribi primer guanya l'etapa —li vaig etzibar a en Guim.

Esperava que em seguís i ens embranquéssim en una competició que determinés qui era el més ràpid i fort: el mereixedor del mallot groc. En un primer moment vaig sentir com canviava de pinyó i ascendia amb potència. Vaig interpretar que havia acceptat el repte. Si seguia amb aquell ritme, m'avançaria amb facilitat. Però, inexplicablement, va afluixar i de reüll veia com s'anava quedant enrere. Em vaig girar sense deixar de pedalar i vaig comprovar com se situava al costat del seu germà.

—Ànims, Òscar! —el va encoratjar—. Plat petit, pinyó gros i pedaleig constant.

L'Òscar respirava feixugament i pujava amb el cos corbat, fent petites esses sobre els solcs del camí.

Quan vaig arribar dalt del cim tenia les cames endurides. Tot i que la carrera amb en Guim no es va produir, jo havia pedalejat de valent. Volia arribar a la creu de ferro que corona Montcabrer molt abans que ells i rebre'ls amb cara d'avorriment pel fet d'haver-los d'esperar. Em contrariava que en Guim no hagués acceptat el repte. Per què havia hagut d'esperar l'Òscar? M'hauria guanyat sense problemes; estava en molt bona forma. Les seves cames eren dos canons. Jo no hauria pogut seguir el seu ritme durant tota la pujada i hagués estat ell qui m'hauria esperat al cim.

D'ençà que m'havia distanciat de l'Agnès, quedava sovint amb els dos germans. Els havia començat a conèixer més a fons i els apreciava. No obstant això, no podia evitar tenir sentiments contradictoris vers l'Òscar. Per una banda, li tenia afecte i m'esforçava a seguir les seves converses pacientment; però, per l'altra, em molestava que perdés una pilota en un partit de futbol perquè estava distret. «Perdona, avui no tinc el dia», es justificava. La meua relació amb ell era de contrastos: passava de la llàstima a l'hostilitat en pocs segons. Però ell sempre somreia, sense malícia.

Al cap d'una estona van aparèixer tots dos. A l'Òscar se'l veia enfonsat; com si pressentís el desenllaç dramàtic que l'esperava. En canvi, en Guim va arribar fresc com una rosa.

—Quin ritme que portaves! —va dir en Guim—. Semblava que anaves en moto.

No vaig poder evitar un petit somriure de satisfacció davant l'afalac.

—Avui les vistes són esplèndides! —vaig dir amb el to del qui fa estona que espera i ja ha repassat tota la panoràmica.

El dia era clar i la ratlla de l'horitzó separava els dos blaus: el del mar, intens i profund, i el del cel, difuminat i blanquinós. Igualment, la línia de l'autopista tallava el paisatge per la meitat. En primer terme, destacaven les nombroses teulades de les urbanitzacions, que sobresortien entre els pins. Més enllà, les extensions ondulades i rutilants dels hivernacles envoltaven els pobles de la franja marítima. Fins allà dalt ens arribava el brunzit constant de la circulació.

Després de contemplar el paisatge vam treure els entrepans que dúiem a les motxilles i vam esmorzar arrecerats del sol. Aquella parada va reconfortar l'Òscar; que, amb millor cara que uns minuts abans, insistia en la seva dèria mal dissimulada:

—Podríem fer alguna sortida més assequible perquè poguessin venir les noies de la colla. —I llavors va afegir els noms—: L'Agnès, la Txell... i la Rosa.